

HAVIJER SIJERA
**IZGUBLJENI
ANĐEO**

Prevela sa španskog
Gordana Mihajlović

■ Laguna ■

Naslov originala

Javier Sierra

EL ÁNGEL PERDIDO

Copyright © Javier Sierra, 2011

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Evi, Martinu i Sofiji.
Mojim anđelima čuvarima.

*Videći sinovi Božji kćeri čovječije
kako su lijepo uzimaše ih za žene koje htješe.
A Gospod reče: neće se duh moj
do vijeka preti s ljudima, jer su tijelo;
neka im još sto i dvadeset godina.**

KNJIGA POSTANJA 6, 2–3

Qui non intelligit, aut taceat, aut discat.
(Ko ne razume, neka ćuti ili neka uči.)

DŽON DI (1527–1608)

* Biblija u izdanju Svetog arhijerejskog sinoda srpske pravoslavne crkve, Beograd, 2007. Stari zavet je preveo Đura Daničić. Svi kasniji citati su takođe uzeti iz ove knjige. (Prim. prev.)

DVANAEST SATI RANIJE

Ogroman plazma ekran u kancelariji direktora Nacionalne bezbednosne agencije zasvetleo je dok su električne roletne zamračivale prostoriju uz tiho zujanje. Muškarac u odelu, besprekornog izgleda, čekao je ispred stola od mahagonija da mu svemoćni Majkl Oven objasni zašto ga je pozvao da hitno dođe iz Njujorka.

– Gospodine Alene – promuklo je rekao crni džin i zagledao se u njega. – Hvala vam što ste tako brzo došli kod mene.

– Pretpostavljam da niste imali drugog izbora, gospodine – odgovorio je ovaj.

Nikolas L. Alen je bio iskusan agent i vanredne situacije nisu bile ništa novo za njega. Dvadeset godina se prilično dobro snalazio u birokratskoj šumi Vašingtona, ali je na prste jedne ruke mogao da izbroji koliko puta je kročio nogom u tu kancelariju. To što ga je direktor Oven pozvao u svoju jazbinu u Fort Midu, u Merilendu, značilo je da je na pomolu kriza. I to velika. I zato je najmanje što je mogao da učini bilo da stigne što pre.

– Pukovniče Alene – nastavio je Oven. Još ga je premeravao strogim i ispitivačkim pogledom. – Pre šest sati naša ambasada u Ankari poslala nam je video-snimak koji želim da vam pokažem.

Molim vas, dobro obratite pažnju na sve pojedinosti i kad ga pogledate do kraja, recite mi šta mislite. Hoćete li?

– Naravno, gospodine.

Nik Alen je bio obučen za to. Da sluša pretpostavljene i da se ne suprotstavlja. Izgledao je kao savršen vojnik: snažno građeno telo, gotovo metar i osamdeset pet visine, četvrtasto lice, ispresecano s nekoliko ružnih ožiljaka zarađenih u borbama, i pogled plavih očiju koji je mogao da iskaže i bezgraničnu dobrotu i najneobuzdaniji bes. Poslušno se nagnuo u fotelji i sačekao da raznobojne pruge nestanu sa ekrana i da se pojavi prva slika.

Kad ju je ugledao, trgnuo se.

Čovek vezanih ruku i s kapuljačom navučenom na glavu sedeo je u nekakvoj prostoriji a iza njega se video oguljen zid pun fleka. Neko mu je dao da obuče narandžast kombinezon kakav nose robijaši u saveznim zatvorima Sjedinjenih Država. Ipak, ljudi oko njega nisu nimalo ličili na Amerikance. Alen je uočio dvojicu, možda trojicu ljudi u galabijama, lica skrivenih ispod crnih fantomki. „Granica Turske i Irana“, procenio je u sebi. „Možda Irak.“ Pokreti kamere su mu omogućili da odmah prepozna nekoliko grafita na kurdskom jeziku, a taj utisak je potvrđen čim je čuo kako govore. Video-snimak je bio dosta kvalitetan iako je napravljen amaterskom kamerom. Možda mobilnim telefonom. Još jedna rečenica koju su izgovorili ti ljudi bila mu je dovoljna da odredi odakle su. „Granica sa Jermenijom“, zaključio je. Osim toga, dvojica su preko ramena nosila kalašnjikove, a za pojasom velike noževe sa zakrivljenim sečivom, tipične za tu oblast. Nije ga previše iznenadilo što situacijom upravlja čovek koji je snimao kamerom. Kao ni to što se obratio taocu na engleskom jeziku sa tvrdim naglaskom koji je Alen nebrojeno puta do tada čuo u severozapadnoj Turskoj.

„Dobro. Sad recite šta treba“, naredio je.

Zarobljenik se pomerio kad su ga nečije snažne ruke uhvatile za vrat i grubo okrenule prema objektivu, skidajući mu kapuljaču.

„Recite!“

Čovek na ekranu je oklevao. Loše je izgledao. Izrasla brada. Raščupana kosa, musavo, ispijeno lice izgorelo na suncu. Nik Alen se začudio što ne može bolje da ga vidi. Svetlo je bilo oskudno. Moguće da je prostoriju osvetljavala samo jedna sijalica. Uprkos svemu, nešto na tom licu bilo mu je poznato.

„U ime Narodnooslobodilačke vojske... zahtevam od američke vlade da prestane da podržava turske okupatore“, kazao je na savršenom engleskom jeziku. Iza njegovih leđa zaorila se graja. „Nastavi, pseto!“ Jadan čovek – nije uspevao da ga prepozna, mada se usredsredio na svaku njegovu grimasu i pokret – stresao se. Zanjihao se napred a vezane ruke je okrenuo prema kameri. Nekoliko prstiju mu je pocrnelo, možda su bili zaleđeni, a u njima kao da je čvrsto stezao jedan mali predmet. Nekakav neproziran privezak, nepravilnog oblika, neprivlačan, ali Nik Alen je razrogačio oči. „Ako hoćete da me spasete živog, učinite to što traže“, rekao je kao da mu se grlo ispunilo neizmernom tugom. „Moj život... Moj život u zamenu za povlačenje NATO trupa iz kruga od dve stotine kilometara oko Agri Dagija.“

„Agri Dagija? I to je sve? Ne traže otkup?“

Alen je čuo kako su dvojica muškaraca iza njega opet uglas povikali na kurdsom. Delovali su veoma uzbuđeno. Jedan je čak potegao bodež i zamahao njime oko zarobljenikovog vrata kao da će ga istog trena prerezati.

– A sad dobro pazite – šapnuo je Oven.

Pukovnik je protrljao nos i sačekao da snimak krene dalje.

„Recite svoje ime!“

Novo naređenje snimatelja nije ga iznenadilo. Previše puta je video takve prizore i znao je šta sledi. Pošto taoca primoraju da kaže iz koje je vojne jedinice, koji čin ima ili odakle je tačno došao, približiće ga objektivu kako ne bi postojala ni najmanja sumnja u njegov identitet. Ako im u tom trenutku zarobljenik nije bitan, pustiće ga da plače i kuka dok se oprašta od najbližih, a zatim će ga naterati da spusti glavu i zaklače ga. Najvećim srećnicima će

samrtne muke biti okončane hicem iz milosrđa. Ostali će izdisati i krvariti do smrti.

Ali taj čovek je izgleda bio veoma važan. U suprotnom ga Majkl Oven ne bi pozvao. Naposljetku, Nik Alen je bio stručnjak za specijalne operacije. U njegovom dosijeu je navedeno da je učestvovao u spasilačkim misijama u Libiji, Uzbekistanu i Jermeniji, i bio je član najtajnije jedinice u Agenciji. Da li njegov direktor to želi od njega? Da zarobljenika opet dovede u njegovu kancelariju?

Na video-snimku se ponovo začulo urlanje:

„Niste me čuli?“, rekao je snimatelj. „Recite svoje ime!“

Zarobljenik je podigao pogled i ispod očiju su mu se ukazali gadni, crni podočnjaci. Čelo mu je bilo ispucalo.

„Zovem se Martin Fejber. Ja sam naučnik...“

Svemoćni Majkl Oven je u tom trenutku zaustavio snimak. Kao što je i očekivao, Alen je zanemio od zaprepašćenja.

– Pukovniče, shvatate li sad zašto mi je bilo tako hitno?

– Martin Fejber! – promrmљao je Alen pomerajući vilicu levo-desno, još ne verujući sasvim u to što je čuo. – Naravno!

– A to nije sve.

Oven je digao daljinski upravljač i opisao krug oko zaleđene slike tog muškarca.

– Da li ste zapazili šta drži u rukama?

– Da li...? – Na licu odanog vojnika pojavio se izraz duboke uznemirenosti. – Da li je to ono što mislim, gospodine?

– Jeste.

Nik Alen je napućio usne kao da ne veruje rođenim očima. Prišao je ekranu što je bliže mogao i bolje pogledao.

– Ako ne grešim, gospodine, ovo je samo jedan od kamenova koji su nam potrebni.

Oči ogromnog gorile koji je rukovodio akcijama najmoćnije tajne službe na planeti blesnule su zluradim sjajem.

– U pravu ste, pukovniče – osmehnuo se. – Dobra vest je da ovaj snimak nehotice otkriva gde je kamen koji nedostaje.

– Zaista?

– Dobro slušajte, molim vas.

Majkl Oven je usmerio daljinski upravljač prema ekranu i pustio snimak. Ispijeno lice Martina Fejbera opet se volšebno pomerilo. Pogled plavih očiju postao je još vlažniji, kao da će svakog trenutka briznuti u plač.

„Hulija“, šapnuo je. „Možda se više nećemo videti...”

„Hulija?”

Direktor Nacionalne bezbednosne agencije nasmešio se kad je spazio zadovoljnu grimasu na licu svog najsposobnijeg čoveka. Snimak se još nije ni završio a Ovenovo naređenje je prodrlo u mozak njegovog najboljeg agenta, i zauzelo prvo mesto na Alenovom spisku prioriteta:

– Hulija Alvares – dopunio je Oven deo podatka koji je nedostajao. – Nađite tu ženu, pukovniče. Smesta.

1

Iz nekih neobičnih razloga svikla sam se na pomisao da će se na dan kad umrem moja duša odvojiti od tela i vinuti u visine, lagana kao pero. Bila sam ubeđena da ću kad dospem tamo, nošena neodoljivom privlačnom snagom, stati pred Božje lice i moći da ga pogledam u oči. U tom trenutku ću shvatiti sve. Svoje mesto u vasioni. Svoje poreklo. Svoju sudbinu. Pa i to zašto je moje opažanje stvari do te mere... jedinstveno. Tako mi je objasnila majka kad sam je pitala za smrt. Pa i sveštenik moje parohije. Oboje su znali kako da umire moju katoličku dušu. Bilo je zadivljujuće koliko odlučno su branili sve što je bilo povezano sa onostranim, sa zagrobnim životom ili izgubljenim dušama. A sad sam počela da shvatam i zašto.

Dakako, te prve novembarske noći još nisam bila mrtva. Naprotiv, evo šta se tačno nalazilo ispred mene: džinovsko, ozbiljno lice na telu u sedećem položaju, veličine gotovo pet metara, zurilo je u moje oči dok sam lebdela svega nekoliko pedalja od njegovih obraza.

– Dete, nemojte da ostajete do kasno u noć.

Manuel Mira, zadužen za obezbeđenje katedrale u Santijago de Komposteli, trgnuo me je iz zanesenosti kad je povikao odozdo. Celo poslepodne motrio je kako nameštam opremu za penjanje ispred smrtno ozbiljnog Hrista Pantokratora na Portiku Nebeskog blaženstva, na najzapadnijem pročelju hrama, i sad kad mu se završavala smena, po svoj prilici je osećao grižu savesti što me ostavlja samu, na milost i nemilost konopcima i kukama u koje se nije razumeo.

Zapravo, nije imao razloga za brigu. Bila sam u odličnoj kondiciji, imala sam i više nego dovoljno iskustva u alpinističkim tehnikama a alarmni uređaj koji je kontrolisao taj deo katedrale danima mu je dojavljivao da uvek silazim sa skela pre ponoći.

– Nije dobro što radite na tako usamljenom mestu.

Čuvar se požalio glasno da bih ga čula.

– Hajte molim vas, Manuele. Nemam nameru da izgubim glavu ovde – odgovorila sam uz osmeh, ne skidajući oči sa onoga što je trebalo da uradim.

– Valjda znate šta radite, Hulija. Ako padnete ili vam sigurnosni pojas popusti, to niko neće saznati do sutra u sedam ujutro. Razmislite.

– Rizikovaću. Nije ovo Everest. Znate i sami. A uvek imam uz sebe mobilni telefon!

– Znam, znam, naravno da znam – progundao je. – Ipak, budite oprezni. Laku noć.

Manuel je bio stariji od mene nekih dvadeset pet ili trideset godina i imao je ćerku mojih godina. Natukao je kapu još dublje na glavu, smatrajući da sam nemoguća. Znao je da je bolje da mi ne protivreči dok lebdim u visini drugog sprata, u belom radnom kombinezonu, sa šlemom na koji je sito-štamptom bio utisnut logo Fondacije Barije de la Masa, plastičnim naočarima, LED lampom na glavi i najlonskom cevi čiji je jedan kraj bio povezan sa PDA uređajem a drugi sa iglom od specijalne legure zabodenom ispod

Hristovog desnog boka. Moj posao je zahtevao hirurški preciznu ruku i potpunu koncentraciju.

– Laku noć – otpozdravila sam, zahvaljujući mu što brine za mene.

– I pazite na izgubljene duše – dodao je bez trunke humora. – Danas je veće uoči Svih svetih i mrtvi uvek tumaraju ovuda. Vole ovo mesto.

Nisam se ni nasmešila. U rukama sam držala endoskop koji je koštao trideset hiljada evra, napravljen u Švajcarskoj samo za ovu priliku. Mrtvi su, uprkos malopredašnjoj uspomeni, bili podalje od mojih misli.

Ili možda i nisu.

Pošto sam mesecima pisala izveštaje o tome kako treba konzervirati to remek-delo romanike, znala sam da me samo korak deli od trenutka kad ću uspeti da objasnim uzrok oštećenja na jednoj od najvažnijih vajarskih kompozicija na svetu. Spomeniku koji je dirao srca čitavih pokolenja, podsećajući ih da nas po isteku ovog života čeka drugi, bolji. I zato nije bilo važno što je ta noć – noć mrtvih. U suštini, bila je to najprikladnija moguća podudarnost. Kipovi koje je trebalo da ispitam dugi niz vekova dočekivali su hodočasnike Santijagovog puta, najstarije i najprometnije verske maršrute u Evropi, oživljavajući njihovu veru i podsećajući ih da prekoračenje tog praga simbolizuje kraj njihovog života grešnika i početak jednog drugačijeg, uzvišenijeg postojanja. Tako je i dobio ime. Portik Nebeskog blaženstva. Prema tome, njegovih više od dvesta figura bili su pravi besmrtnici. Vojska kojoj nisu mogli da naude vreme i ljudski strahovi. Međutim, od dvehiljadite godine počela je da ih izjeda neka neobična bolest. Na primer, Isaija i Danijel su se krunili, a neki muzičari koji su malo iznad njih svirali na svojim instrumentima pretili su da će se srušiti na zemlju ako to ne sprečimo. Anđeli što duvaju u trublje, likovi iz Knjige postanja, grešnici i pogubljenici takođe su pokazivali zabrinjavajuće znake i sve više tamneli. Da i ne pominjem da su boje nezaustavljivo nestajale sa cele kompozicije.

Još od vremena krstaških ratova, nijedno ljudsko biće nije pregledalo te figure iz tolike blizine i tako podrobno kao ja. U Fondaciji Barije su smatrali da ih napadaju vlaga ili bakterije, ali ja nisam bila baš sigurna. Zato sam ostajala i po nekoliko sati posle radnog vremena, kad nije bilo turista da me gledaju i hodočasnika da se bune što smo zaklonili remek-delo Santijagovog puta skelama iza kojih se gotovo ništa ne vidi. Naravno, ni ostalih stručnjaka koji bi mogli da se usprotive mojim idejama.

A imala sam još jedan razlog.

Razlog koji je po mom mišljenju bio toliko krupan da mi je doneo samo probleme i ništa drugo.

Jedina sam u timu odrasla blizu Santijaga, u jednom selu na Obali smrti, i znala sam – ili, bolje rečeno, slutila sam – da postoje i manje svetovni uzroci za raspadanje kamena nego što su lišajevi ili kiseline. Za razliku od mojih kolega, nisam dozvoljavala da me to što sam naučnik spreči da uzmem u obzir i manje konvencionalne mogućnosti. Kad god bih ozbiljno razgovarala s njima i pominjala pojmove kao telurizam, sile zemlje ili zračenja, oni bi se obrušili na mene i rugali mi se. „Nema kritičkih studija o tome“, zanovetali su. Na svu sreću, nisam bila usamljena u svojim nastojanjima. Na mojoj strani je bio i upravitelj katedrale. Bio je to čangrizav starac, a ja sam ga, za razliku od ostalih, obožavala. Svi su ga zvali otac Fornes. Ja sam ga radije oslovljavala njegovim krštenim imenom Benigno. Valjda mi je bilo zabavno što to ime umnogome odudara od starčeve naravi. Uistinu, on me je uvek branio pred Fondacijom i bodrio da nastavim.

„Pre ili kasnije“, govorio je, „nateraćes ih da uvide da greše.“

„Jednog lepog dana“, mislila sam.

Oko dvadeset do jedan, kad sam provela već poprilično vremena uvlačeći endoskop u svaku od devet pukotina koje je kartogra-fisao naš tim, PDA je ispustio tri piskava zvučna signala javljajući da već prenosi prve podatke u računar koji sam instalirala ispred portika. Uzdahnula sam sa olakšanjem. Ako se sve bude odvijalo

kao što je predviđeno, sutradan će moji podaci biti obrađivani na Univerzitetu u Santijagu, u Odeljenju za mineralogiju na Fakultetu geoloških nauka, i za trideset šest sati moći ćemo da razgovaramo o prvim rezultatima.

Umorna ali ustreptala, otkačila sam kaiševe da siđem i proverim da li su podaci koje je učitao endoskop poslati kao što je predviđeno. Nisam smela da dozvolim sebi nikakvu grešku. Hard-disk od pet terabajta preo je kao zadovoljna mačka i ispunjavao prostoriju monotonim zujanjem, koje me je oraspoložilo. U njegovoj unutrašnjosti upravo se završavalo memorisanje mikrotopografskih profila svake pukotine, spektrografske analize, i video-fajla koji je dokumentovao svako moje prodiranje u kamen. Na prvi pogled činilo se da je sve u redu, pa sam smireno, zadovoljna zbog dobro obavljenog posla, počela da skidam sa sebe zaštitnu opremu i da skupljam sve stvari. Bilo mi je potrebno dobro tuširanje, nešto toplo za večeru, da namažem kožu hranljivom kremom i da čitam nešto što će mi skrenuti misli.

Zasluživala sam sve to.

Ali Sudbina uvek ima glavnu reč, a upravo te noći mi je priredila nešto neočekivano. Nešto... strašno.

Kad sam isključila jaka svetla na lampi za glavu i skinula šlem, zapazila sam neki neočekivan pokret na drugoj strani hrama. Učinilo mi se da se vazduh najednom ispunio statičkim elektriцитom. Ceo brod – sa svojih devedeset šest metara dužine i sto osamnaest balkona sa stubovima na sredini – kao da je potreslo nečije „prisustvo“. Moj mozak je pokušao da to racionalizuje. Ja sam u stvari samo poverovala da sam videla brz blesak svetlosti. Iskru koja je odmah zgasla. Nečujnu. Sjaj koji se pojavio gotovo tik uz pod, delujući bezazleno, i kao da se uputio prema delu gde su se ukrštala dva broda crkve, otprilike deset ili dvanaest metara od mesta gde sam se nalazila.

„Nisam sama“, bila je moja prva pomisao. Primetila sam kako mi se ubrzao puls.

– Hej! Ima li nekoga tamo?

Jedino je odjek prihvatio moje reči.

– Čujete li me? Ima li nekoga? Hej...! Hej!

Tišina.

Trudila sam se da sačuvam staloženost. Poznavala sam to mesto kao svoj džep. Zнала sam kuda treba da potrčim ako bude potrebno. Osim toga, imala sam mobilni telefon i ključeve portala koji je izlazio na Trg Obradoiro. Bilo je nemoguće da mi se išta dogodi. Onda sam rekla sebi da sam možda bila žrtva kontrasta između osvetljenog dela gde je laboratorija, na zapadnoj strani, i polumraka u koji je utonuo ostatak katedrale. Ponekad promene svetla dovode do takvih zabuna. Ali ni to mi nije delovalo najubedljivije. Ono što sam videla nije bio odsjaj u pravom značenju te reči. Ni insekt. Ni žar sa sveće koji je pao na kamen.

– Zdravo...! Zdravo...!

Tišina je i dalje bila jedini odgovor.

Pažljivo pretražujući pogledom brod, osetila sam se kao da upadam u čeljusti džinovskog kita. Pomoćna svetla su jedva osvetljavala prilaze nekim kapelama i nisu pružala predstavu o veličini čudovišta. Bez električnog osvetljenja bilo je teško nazreti gde je glavni retabl. Čak i ulaz u kriptu. A pozlate na glavnom oltaru i bogata bista od višebojnog drveta apostola Jakova kao da su iščezle u mraku.

„Da li da pozovem policiju?“, pomislila sam dok sam drhtavom rukom tražila mobilni po tašni. „Šta ako je obična glupost?“

„A šta ako je neka duša na mukama?“

Odbacila sam tu poslednju ideju kao besmisleni. Moj um se borio da ni za milimetar ne ustukne pred strahom. Međutim, srce mi je već brže tuklo.

U želji da zaustavim žmarce koji su mi silazili niz kičmu, uzela sam perjanu jaknu, tašnu i LED lampu za glavu i zaputila se prema mestu gde mi se učinilo da sam videla svetlo. „Utvare nestanu čim staneš pred njih“, podsetila sam sebe. I tresući se od straha, pošla

sam desnim bočnim brodom crkve prema transeptu, moleći se da u njemu ne bude nikoga. Kad sam dospela tamo, *Gospod s tobom, Marija*, odlučno sam se okrenula prema Portalu zlatara, koji je u to doba, naravno, već bio zatvoren.

Onda sam ga ugledala.

To jest, skoro sam naletela na njega.

Pa opet, iako je bio toliko blizu mene, kolebala sam se.

„Gospode bože!“

Bio je to neki čovek bez lica, skriven ispod crne mantije nalik kaluderskoj, i činilo se da pretura po nečemu što je malo ranije položio ispod jedinog savremenog spomenika u celoj katedrali: skulpture Hesusa Leona Vaskesa na kojoj je bio prikazan *campus stellae* ili zvezdani put. Hvala bogu, njegovo držanje je bilo stidljivo a ne ratoborno, kao da je maločas upao u hram i još ne zna ponajbolje gde je.

Znam da je trebalo da brže-bolje istrčim odatle i pozovem policiju, ali nagon, ili možda to što su nam se pogledi ukrstili u poslednjoj sekundi, naveo me je da mu se obratim.

– Šta vi radite ovde?

Pitanje mi je izletelo spontano.

– Zar me niste čuli? Ko vam je dao dozvolu da budete u katedrali?

Lopov je – jer sve u svemu, na to je ličio – prekinuo to što je radio ne uzbuđujući se što ga opominjem. Čula sam kako je zatvorio rajsferšlus na najlonskoj torbi, dok se istovremeno okrenuo prema meni kao da ga nimalo ne brine što je uhvaćen na delu. I više od toga: gledajući ga, gotovo da sam došla u iskušenje da poverujem da se sakrio tu da me sačeka. Nažalost, slabo svetlo mi nije pomoglo da ga prepoznam. Predosetila sam da ispod mantije nosi elastičnu odeću tamne boje i da je snažan. Onda je izgovorio nešto na nekom meni nepoznatom jeziku a zatim zakoračio napred mrmljajući pitanje koje me je zbunilo:

– Ul-a Libres?

– Molim?

„Kaluder“ je zastao, možda razmišljajući kako da tačnije postavi pitanje.

– Uli-ja Alibres?

Pred mojim začuđenim licem, još jednom je izgovorio te reči, ali sad su zvučale i razumljivo i zbunjujuće.

– Huli-ja Alvares? Da li ste... vi?

2

Van katedrale je rominjala kiša. Bio je to *orballo*. Padavina tipična za severnu Španiju, sipila je neprimetno, dok ne bi sve nakvasila. U najčjuvenije površine koje je vlažila ubrajale su se kocke pločnika na Trgu Obradoiro i u tom trenutku nisu mogle da upiju više vode. Stoga, kad je elegantni sedan bordo boje prošao najslavnijim trgom u Galiciji i parkirao se ispred vrata hotela *Katolički kraljevi*, digao je talas vode koji je poprskao zidove zgrade.

Unutra, na recepciji, dežurni portir je provirio kroz najbliži prozor i ugasio televizor. Došli su poslednji gosti. Uslužno je zakoračio na ulicu baš kad su zvona na katedrali označavala ponoć. U tom trenu vozač je isključio motor mercedesa, ugasio svetla i podesio vreme na svom ručnom časovniku kao da je to deo nekakvog rituala.

– Stigli smo, dušo. Kompostela.

Žena pored njega odvezala je pojas i otvorila vrata. Osetila je olakšanje kad je videla da im prilazi recepcionar sa ogromnim crnim kišobranom.

– Dobro veče, gospodo – rekao je na savršenom engleskom jeziku. Miris vlažne zemlje preplavio je besprekornu unutrašnjost iznajmljenog automobila. – Javili su nam da ćete stići kasno.

– Odlično.

– Otpratiću vas do hotela. Mi ćemo parkirati kola i odneti vaš prtljag u sobu što pre – osmehnulo se. – U apartmanu smo vam ostavili malo voća. Kuhinja je zatvorena.

Muškarac je preleteo pogledom preko praznog trga. Dopadalo mu se to mesto, kome je naročitu draž davao kamen. Bilo je neverovatno da u takvom prostoru skladnu celinu čine katedrala sa baroknom fasadom, zgrada iz petnaestog veka gde je bio njihov apartman i neoklasična palata poput one preko puta.

– Recite mi nešto, prijatelju – tiho je kazao kad mu je dao ključeve mercedesa i novčanicu od deset evra – zar još nije završena restauracija Portika Nebeskog blaženstva?

Portir je brzo okrznuo pogledom fasadu katedrale. Išlo mu je na živce što su je skele onako nagrdile, rasterujući otmene turiste kao što su ovi.

– Bojim se da nije, gospodine – uzdahnuo je. – U novinama piše da ni stručnjaci ne mogu da se slože oko toga kako napreduju radovi na konzervaciji katedrale. Sigurno će trajati još dugo.

– Mislite? – gost je sumnjičavo odmahnuo glavom. – A zašto onda rade u tri smene?

Čovek je to rekao videvši kako iz dva ogromna prozora iznad glavnog portala katedrale, ispod kipa apostola hodočasnika, blešti jaka narandžasta svetlost i preteći treperi.

Promenio se izraz na portirovom licu.

To nije ličilo na svetla za vreme radova. Titralo je s narandžastim odsjajima a oni nisu nagoveštavali ništa dobro. Treba da pozove policiju. I to odmah.

3

– Hulija Al-vares?

Trebalo mi je nekoliko sekundi da prihvatim da taj neobični „kaluđer“ izgovara moje ime. Očigledno nije govorio španski. A ne bi se reklo ni da zna francuski ili engleski. Da sve bude još gore, moji prvi naponi da se s njim sporazumem znakovima nisu urodili plodom. Ne znam zašto. Nazovimo to instinktom. Ali po njegovom stidljivom i zadovoljnom držanju, zaključila sam da se taj čovek izgubio i da uopšte ne namerava da me povredi. Ne bi bilo prvi put da neki hodočasnik ostane zatvoren u katedrali. Neki putnici iz dalekih zemalja nisu razumeli šta piše na tablama sa obaveštenjima za posetioce. S vremena na vreme jedno ili dvoje bi zaostali za drugima moleći se u kripti pred moštima apostola ili u nekoj od dvadeset pet manjih kapela, i kad bi se obazreli oko sebe, shvatili bi da su zarobljeni unutra posle zatvaranja crkve i da ne postoji mogućnost da izađu ili obaveste nekoga... dok ne zazvone alarmi.

Ipak, bilo je u tom čoveku nečeg što nisam u potpunosti razumela. Njegova blizina je na mene delovala mučno. Čudno. I uzrujalo me je – i to prilično – što zna moje ime i što ga ponavlja kad god mu postavim neko pitanje.

Kad sam se osmelila da uperim svetlo u njega, otkrila sam da je visok, mlad muškarac, tamnopus i svetlih očiju, pomalo istočnjačkog izgleda, s malom tetovažom u obliku zmije ispod desnog oka i beskrajno ozbiljnog lica. Bio je otprilike moje visine i atletski građen. Rekla bih da je u njegovom držanju bilo nečeg ratničkog. Čak privlačnog.

– Žao mi je. – Slegla sam ramenima, skidajući pogled s njega.

– Ne smete da budete ovde. Treba da idete.

Ali i ta naređenja su ostala bez ikakvog odjeka.

– Hu-lija Alvares? – ponovio je četvrti put.

Situacija je postala neprijatna. Ne gubeći hladnokrvnost, pokušala sam da mu pokažem put prema mojoj laboratoriji, odakle bih, uz malo sreće, mogla da ga izvedem na ulicu. Uprla sam rukom u pod da pokupi svoje stvari i krene za mnom, ali sam izgleda uspela jedino da ga unervozim.

– Idemo. Pođite sa mnom – rekla sam i uhvatila ga podruku.

To je bila greška.

Mladi čovek se stresao kao da sam ga napala, dograbio crnu torbu i uzviknuo. Nešto što je zazvučalo kao „*Amrak!*“ i od čega sam se nakostrešila.

U tom trenutku me je obuzela strašna sumnja. Da ne nosi u toj torbi neki ukradeni predmet? Ta mogućnost me je užasnula. Nešto vredno...? Možda neku dragocenost iz katedrale? Ako je tako, šta se očekuje da ja preduzmem?

– Smirite se. U redu je – rekla sam, izvadila mobilni iz tašne i pokazala mu. – Potražiću pomoć da nas izbave odavde. Razumete li me?

Čovek je zadržao dah. Ličio je na životinju sateranu u ćošak.

– Huli-ja Alva-res...? – opet je upitao.

– Neće vam se ništa loše dogoditi – pretvarala sam se da ga ne čujem. – Pozvaću broj za hitne slučajeve... Vidite li? Odmah će vas izvesti odavde.

Ali prokleti telefon ni posle nekoliko sekundi nije uspeo da uspostavi vezu.